

Отак вітерцем перейти за леваду шовкову

Борис Олійник

Отак вітерцем перейти за леваду шовкову –
Засвітиться гай, а за гаєм – село.
І все проминуле до мене повернеться знову,
А літ перебутих одразу немов не було.

І я упізнаю хустину легку за плечима,
Хоч стільки у ріках злетіло води!
І ти мені тихо озвешся своїми очима...
Та це вже – ніколи...
Ніколи... Ніколи...
Завжди.

І я повернуся у пору мою світанкову,
Відчувши в долоні пелюстку руки.
І вперше промовлю колись не промовлене слово,
І вернуться в осінь з тієї весни ластівки.

Розтане сніжок на роками притомленій скроні.
Повернеться листя в грудневі сади.
І дзенькнуть вудилами юності нашої коні.
Та це вже – ніколи...
Ніколи... Навіки.
Завжди.

Залітна сніжинка сльозою зійшла на долоні,
Морозом шепнула мені сивина,
Що вже не повернеться юності нашої коні,
Бо надто далека між нами лягла далина.

Погасле багаття давно на вітрах холодіє,
І стільки у ріках злетіло води!
І час забувати тебе як незбуту надію...
Та це вже – ніколи...
Ніколи... Навіки.
Завжди.